

„Срце“, Едмондо де Амичис

Записи у срцу

Читајући ову књигу, размишљала сам о свакодневном животу. Можда то чудно звучи, али за мене је ова књига била мало превише тужна...

Никада не бих рекла да ће у обичној дечијој књизи бити толико насиља, несрећа и умирања. Осећала сам се као да читам неки историјски роман пун насиља. Насиље се и данас дешава, али никад неће бити решење проблема. Зато, мислим да је писац мало претерао. Има наравно и лепих ствари у књизи. Занимљива чињеница је то да сам препознала себе и своје родитеље у ликовима из књиге. Енрику, главном јунаку, родитељи су били највећа подршка у свему, баш као и мени моји. Мама и тата су му били поштени људи и наравно учили су га да и он буде поштен. Често је добијао грдње од родитеља, пошто је био мало лењ за учење, иако се по успеху издвајао са још неколико другара од друге деце. Био је и помало немиран. Енрико је имао пријатеље и лепо се слагао са њима. Мада, по мом мишљењу, он је био мало повучен и стидљив у односу са другарима. Гледао је на њихове добре особине и покушавао да се поправи. Желео је да буде храбар као Гароне, паметан као Дероси, вешт у трговини као Гарофи, весео као Зидарче. Оно што ме је зачудило, у то време, њих је у одељењу било 50, а код нас сада у школи једва да има 15 ђака у одељењу. Занимало ме много ствари о Енрику. О чему је размишљао када је читао писма од родитеља? Како би се сада он понашао? Мислим у 21. веку. Умало да заборавим, обожавао је своје учитеље који су били добри према ђацима. Енрико је имао добро срце. Имао је емпатију. Саосћао је са својим дугарима у свим добрим и лошим стварима које су им се дешавале. Када су имали завршни испит, многи су плакали, наравно, и њему је било жао. Међутим, Енриков свет се распао када му је отац рекао да се селе из града. Сви су били тужни. Имала сам утисак да је он прихватио да се селе, као да је то раније већ чуо. Уствари, за годну дана у школи Енрико је баш сазрео.

Док сам тражила где могу да купим књигу, када сам на интернету видела корице, сетила сам се да ми је ту књигу још давно поклонио друг, али је нажалост нисам никада прочитала, јер сам мислила да је досадна. Сада када сам је прочитала, утиске о њој записаћу у свој дневник и памтити заувек у мом СРЦУ.

Неда Шишић, VI разред
ОШ „Мина Караџић“